Ч. 78. Субота 18 (5) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Убите Намістника ґр. А. Потоцкого.

З дальших голосів праси наводимо:

„Fremdenblatt“ зазначивши почуте обовязку яко головну прикмету покійного Намістника, вказує на то, що послідним бажанем его було донести Цісареви, що до останньої хвилї був его вірним слугою. В сій останній просьбі видно незвичайне почуте обовязку помершого, котре мусить степенювати обурене задля убийства і то не лише в Австриї, але в цілім цивілізованим сьвіті. Вчинок Січиньского є підлим скритоубийством. До огиди задля сего поганого злочину причиняє ся ще чувство повної безцільности вчинку. Ніхто рускому народови не оказував стілько прихильности, як ґр. Потоцкий. Тепер, в послідних днях свого житя робив він заходи, щоби правительство в порозуміню з Поляками сповнило їх домаганя. На політику правительства сей вчинок не зробить ніякого впливу. Держава, котра би капітулювала супроти сего кровавого тероризму, попала би в похибку непростиму. Австрия не піде на сю дорогу.

„Reichspost“, орґан християньских суспільників, найсильнїйшої нинї парляментарної партиї, вказує на то, що з жалем Поляків, котрі стоять над домовиною свого найвизначнїйшого представника, спочуває і обурена не лише Австрия, але й весь цивілізований сьвіт задля страшного злочину, котрого не може оправдати анї спочуване покривдженому рускому народови анї близкість Росиї переповненої воздухом атентатів. „Правительство — кінчить Reichspost“ — не повинно недочувати відгуку львівского револьверового вистрілу, а повинно подбати, сейчас запобігти небезпечній заразливости, яка криє ся в подібних подіях. Галичина положена на граници Росиї, отже тим пильнїйше завести в тім краю відносини, які виключали би подібні події як недільна. Справа національного порозуміня між Поляками а Русинами висунула ся наперед сего проблему, який поставив собі розвязати бар. Бек.

Дуже справедливо каже Reichspost в иншій статї: Як довго не здобудуть ся у нас на те, щоби унїверситетам привернути їх науковий характер, як довго не оберне ся того ладу так, щоби молодїж учила ся, щоби здобути собі науку для пізнїйшої практичної роботи, як довго пхає ся молодїж до практичного ділання а старші вдоволяють ся проґрамовою теорією, так довго не можна чудувати ся, що в молодих головах вилягають ся вчинки, від котрих старшим волосе стає дубом.

„Vaterland“ починає свою статю заміткою що „руский студент сповнив злочин вопіючий о пімсту до неба. Власна мати чванить ся, що наклонила его до того, що намовила его, щоби осиротив жінку і девятеро дїтий, а руске населене Львова (се не було „населене“ лиш кількох товаришів убийника, котрі певно в першій хвили не здавали собі справи анї з того, що роблять, анї з того, що зробив убийник — Ред. „Н. Ч.“) устроїло ще овацию убийникови Як же глубоко мусять бути закорінені в тім народі впливи злочинної аґітациї. Руска справа не зискала нїчого сим злочином, бо тероризм не приневолить нікого до уступок. Виборча реформа впровадила численну руску репрезентацию до державної ради, де можуть боротися о свої права. Голоси їх часто рішають. Коли руский клюб бажає, щоби его домаганя були здійснені, повинен постарати ся о успокоєне руского населеня“.

Краківский „Czas“, орґан партиї, до котрої належав покійний Намістник, оцінивши великі заслуги покійника для польского народу, пише дальше: „Подумавши, що він був варт, і яким способом ми его втратили, годі зберегти хочби взглядний лише спокій. А однак для самої памяти про помершого хочемо здержати ся від обуреня. Він і в житю а особливо в політиці ненавидів розятруваня, котре може лише шко-

---

17)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Артистку закликано до бюра.

— Ах, добрий день, панно Манцоні, добрий день! Слухайте, я поставив вас нині трохи пізнїйше в проґраму, бо зголосив ся директор, котрий хотів би охотно видіти ваше число, але він приїде аж тим поїздом, що приходить о девятій годині. Директор з Анґлії, котрий шукає нових сил для Льондону. Дивіть ся лиш, щоби штука хорошо випала! Можете щасте зробити. Анґлія платить тепер величезні ґажі. Там ще не переповнено так як в Німеччині або деинде. Ви маєте нині в вечер — подивім ся — ага, ви маєте сим разом ч. 13. Не маю богато часу — я хотів лиш борзенько подати вам сю відрадну звістку. Моє поважане, панно Манцоні!

Міллер взяв ся до своєї роботи, але панна Манцоні станула мов би пригомломшена. Однак лиш хвилинку тревало то остовпіне, а відтак приступила близше до стола.

— Ні, пане Міллер, то ви не направду говорите, ви собі жартуєте! Число 13? Я готова все для вас і для директора зробити — лиш то ні, бо не можу. Не жадайте того від мене, бо я не годна того зробити. На цілім сьвіті не знайдете артистки, котра би серед таких обставин обняла ч. 13. То вже занадто наробило ся лиха а —

Секретар аж пінив ся із злости. — Ну, то я вам зараз скажу, як зробимо. Ви дістанете число 12 в проґрамі а ваше малписко діста не число 13. Малпі то не пошкодить. А на тім і конець!

— Не пошкодить? — відозвала ся Манцоні і з розпуки заломила руки. — Мому солоденькому Пуцови мало би то не пошкодити, каже той чоловічиско! А як зьвіряти стане ся якесь нещасте, що я тодї пічну, бідна дівчина? Ні, пане Міллер, відправте мене, коли хочете а числа 13 я не буду виконувати!

— Ще хвильку! — відозвав ся секретар повен розпуки. — Я вам відкуплю малпу, скоро їй шось стане ся. Дам вам в такім случаю тисяч корон. Годите ся на то?

— Гаразд! — справа залагоджена! — сказала на то панна Манцоні. — Дасте руку на то?

— Даю руку!

Секретар добив торгу і відотхнув легше та взяв ся до своєї роботи.

Зараз по тім відослано проґраму до друкарні. Яко нумер 12 фіґурувала Жанетта Манцоні в роли жонґлерки а число 13 виконувала чудесна малпа „Пуц“, що лазила по линві і показувала штуки на трапезі.

— — — — — — — — — — — — —

Представлене відбуло ся знаменито; панна Манцоні виконала свою штуку без пригоди та й малпа робила свої штуки на витягненій як струна линві і на розгойданім трапезі, як звичайні. Сим разом нещаслива число 13 стратило свою силу, а наконець панна Манцоні не знала, чи має ся тішити, що „Пуцови“ нічого не стало ся, чи сердити ся, що їй вирвали ся з рук тих тисяч корон, які їй секретар обіцяв.

Представлене скінчило ся. Гості вийшли з під широкого шатра виходом, котрий творили два касові ваґони, уставлені по боках; електричні лямпи погасли, а у великім просторі, де ще перед хвилею роздавали ся грімкі оплески та викрикували їздці, додаючи коням більше відваги, не видко анї не чути було нїчого. Лиш з менажерії побіч чути було від часу до часу, як ричали дикі зьвірята та бреніли ланцухи.

Панна Манцоні взяла малпу на плече і винесла єї до дамскої ґардероби, продувного малого місця під шатром, яке буває звичайно по так званих вандрівних цирках.

В однім кутї ґардероби, саме під полотняною стїною, стояв кіш з вовняними коцами, що служили за леговище для малпи. Артистка здоймила свою сотрудницю з плеча і положила єї старанно до коша. Так „Пуцю“, спи собі тепер красненько! Тїш ся, що вже минуло представлене! Ланцушок, котрим она привязала малпу, причепила до стовпа, що підпирав шатро.

Небавком запанувала глубока тишина довкола. Навіть коні і пси спали. Лиш „Пуца“ якось нині сон не брав ся. Чи може він здогадував ся, що нинїшна робота мала особливу вагу? Пусте — як же міг „Пуц“ мати якесь

ду заподіяти; єго ціхою була вирозумілість для противника; горячий речник злагоджуваня противностий і спорів, придушував всяку палкість в собі і лагіднив єї у инших, глядів все доріг до згоди і порозуміня. Яко начальник краю приневолений був берегти ладу і порядку, але як огню стеріг ся упереджень, а в ділах і судах руководив ся умірковавем. Вжеж навіть у великій галицкій боротьбі народній проявляв прихильність для Русинів, оправдував їх і охоронював. Але хоч зле єму за се відплатили, ми ще і так хочемо піти за взнеслим єго прикладом. За вчинок одного нужденного, а хочби і громади співвинних, не будемо кидати каменем на цілий нарід, котрого ліпші члени з певностию осуджують злочинии, а глибше споглядаючі з точки політичного овиду повинні над тим жаліти“.

Дуже розумно пише варшавский „Przegląd Poranny“. Кров — каже він — єсть поганим і нетревалим кітом всякої будівлї і така любов вітчини, котра пхає в руки карабін, револьвер, стрічок чи бомбу, не єсть чувством достойним висвободженого чоловічества, єсть лиш безпритомною поморокою скажености і дуру. Тож не патріотизм, але випачене патріотизму — націоналізм, не любов свободи, але ненависть і месть, не вірність, але байдужність супротив накинених кличів, витворюють політичних злочинців.

* * *

На руки вдовиці Христини ґр. Потоцкої наспіли дальше письма з сочувством:

Є. Е. ґрафиня Потоцка. — Єго Ціс. Високість Архікнязь Леопольд Сальватор, вернувши з подорожи за границю і довідавшись потрясаючої вісти, поручив мені висказати В. Е. найсердечнїйше сочувство Єго і Архикнягині Блянки. Гофмайстер кн. Лобковіц.

Від Впреосьв. Митрополита ґр. Шептицкого: На вість о страшнім убийстві, котре проняло мене обуренем і відразою, принятий чувством правдивого болю, прошу Вас, Пані, приймїть вирази мого найщирійшого сочувства. Прошу Бога, щоби сили Ваші піддержав у Вашім безмежнім горю. Жаль мені невисказано, що неможливо мені взяти участь в похороні.

Цісарско-німецкий косуль у Львові Роден вислав до вдовиці кондолянцийне письмо в імени німецкого правительства. Дальше вислали кондолєнцийні письма: Президия палати послів на руки Президиї ц. к. Намістництва, Гал. Товариство господарске, Товариство учителів шкіл висших і взагалі наспіло множество кондолєнций від ріжних осіб, товариств і корпорацäй, від управ громадских і т. д.

прочуте мов би чоловік! Преці то була лиш мала рудава малпа, як бувають сотки таких, про котрих не знає ся, звідки они беруть ся і де родять ся. Не завсїгди она сама працювала; давнїйше мала она всїляких товаришів недолї, аж настала люта інфлюенца і всїх їх забрала. Лиш „Пуц“, найменший і найпустїйший зі всїх, остав ся, хороба єго не вчепила ся. А тепер мусїв він сам оден працювати на превелике горе панни Манцоні, котрої ґажа виносила ни нї лиш третину єї давнїйших доходів.

Найгірша привичка малпи була тота, що она була дуже цікава. Як би не той малий залізний ланцушок, то не був би анї один кутик в цирку безпечний від „Пуца“. Та й нинї знову влїз він був попід полотно та цікавими очима розглядав ся по слабо лиш осьвітленім кількома стаєнними лїхтарнями місци. Сїпав і тряс своїми оковами, але ланцушок не попускав і „Пуц“ знеохочений вернув назад на своє леговище.

Коли бо сон єго все-таки не брав ся. З ним так дїяло ся, як то иноді й з людьми.

Аж ось єго око впало на щось сьвітячого, поблискуючого. Якась лелїточка з юпки якоїсь артистки мабуть від місяця так пустила сьвітло крізь якийсь отвір шатра. То було би щось до забавки для „Пуца“. Ах, як же би він тепер хотів бути вільний — коби хоч раз, однїсенький раз заспокоїти свою цікавість! Що би то могло бути, що там так сьвітить ся?

Аж ось — ще одно сїпнене і шкіряний нашийник малпи розірвав ся. Чи се може бути, чи єго вже нїчо не держить, чи нема нїкого, хто би єго знов зловив? Вірити не хотїло ся. Малпа почала поволи поступати ся наперед. Нїчо єї не держало, без сумнїву — була вільна!

Але й тепер хотїла використати тоту свободу, до якої дірвала ся! Насамперед тота блискуча лелїтка! „Пуц“ мав єї небавком в своїх руках і відорвав від юпки. Але єму не сподобало ся в дамскій ґардеробі, межи трикотами, чоботами їздиць і т. п. річами. Отже полїз попід полотно до входу від стайнї а звідтам до менажериї, місця, де вечером нажив собі слави. Але там було темно і студено. Він ще не видів, щоби в цирку було так непривітно. В кіньскій стайни було теплїйше.

Але й там він не видержав довго. Конї були утомлені а пси зачали трохи небезпечно воркати. Лїпше піти до менажериї, може там знайдуть ся споріднені душі.

„Пуц“ перейшов стайню і влїз до слабо осьвітленої менажериї. От тут мав він шалену забавку. Насамперед якійсь папузї вирвав хвіст, так, що птиця зачала страшно пищати, відтак покривив ся львови, котрий люто на него подивив ся, потряс щеблями клїтки гієни і остаточно сїв собі на скрини з кукурудзою та став зерно розгризати і кидати на землю.

Такої розривки не мала малпа ще нїколи в житю. Аж ось надійшов конюший з лїхтарнею. „Пуц“ перепуджений, щоби єго конюший не зловив і не привязав, вилїз чим скорше на дах клїткового ваґона та споглядав звідси в долину, нїби чекав, щоби там знов прочистило ся.

Поздовжну стїну клїтки творила груба склянна, стїна вкитована в угловаті зелїза. На дасї були чотири отвори, крізь котрі заходив воздух, а накривки над ними виставали може на яких вісїм до десять центиметрів, оперті на стовпках, котрі творили квадратові діри. Перед такою дірою сїв собі „Пуц“ а случай чи нещасте так хотїло, що хвіст звис крізь діру до клїтки.

Ого — а то що?! Щось вхопило малпу за хвіст і вже єї не пускало. „Пуц“ сїпав і сїпав, але надармо, а відтак стало ся щось страшного. Якась невидима сила тягнула малпу крізь отвір до клїтки. Бідна, мала, цікава малпочко! Кажуть, що людем перед смертию стає на хвильку цїле їх житє перед очима. Не знати, чи так було й „Пуцови“. Чи пригадав він собі праліси, де скакав молоденьким по деревах та заїдав кокосові оріхи і дер ся з ровесниками о ріжнобарвне птиче перо? Хтож то може знати, а до того „Пуц“ і не мав богато часу роздумувати.

— — — — — — — — — — — — — — —

Коли сторож на другий день увійшов до менажериї, застав змию давуна лежачого оспало на земли, котрий по серединї так страшенно був згрубів, що можна було відразу пізнати, що наробив якогось нещастя.

Секретар Міллер мусїв тепер панні Манцоні заплатити тисяч корон та від тепер вірив вже як і всї артисти, що число 13 приносить нещасте.

(Дальше буде).

Вісти політичні.

Справи австрийскі. — Гостина кн. Більова в Римі. — Военний кредит Сполучених Держав. — Справи балканьскі.

„Fremdenblatt“ пише: В звязи з проєктом приїзду цісаря німецкого і цісаревої та німецких князів донесли часописи, що також кількох инших заграничних володарів наміряє цісареви зложити желаня в часї побуту в Ішли. Після наших вістий не звістно ще о подібних візитах, а проґрама лїтного побуту цісаря в Ішли єсть о стілько уложена, що в половинї червня удасть ся цїсар до Ішлю лише для випочинку і скріпленя сил. — „N. fr. Presse“ доносять, що Цїсар приймив бар. Бека і др. Коритовского по їх повороті з Кшешович. В політичних кругах говорять, що предметом авдиєнциї др. Коритовского було пояснене фінансових наслїдків підвисшення платнї офіцирам і справи, дотикаючі спільного буджету. Не єсть виключене, що міністер скарбу здав Цїсареви справоздане о подробицях убитя ґр. Потоцкого. Як зачувати, рішеннє справи наслїдства по ґр. Потоцкім послїдує аж пізнїйше.

В берлиньских політичних кругах німецких католиків висказують велике вдоволене з причини гостини кн. Більова в Ватиканї і підчеркують, що розмова вела ся о відносинах правительства до сторонництва центра. Справа польска як і справа обсадженя архіепископской столиці в Познани не були зовсїм порушені. З відвідин кн. Більова у папи здогадують ся, що кн. Більова не уважають у Ватиканї ворогом католицкої церкви.

„Schlesische Ztg.“ розводить ся обширно про гостину кн. Більова. Доказуючи, що та гостина не має політичної цїли, а іменно що канцлер не порушить справи польскої в своїй розмові з папою, пише мимо того дальше, що зі сторони кн. Більова єсть конечне, аби він пояснив Апостольскій палатї польско-німецкі відносини. Обсаджене познаньского архіепископства єсть дуже важною річию, особливо, що пруске правительство не пристане під нїяким услівєм на обсаджене єго Поляком народовцем. Положене отже мусить бути в Римі ясно розважене, а пояснити то може лише лична розмова поміж кн. Більовом а папским секретаром державним кардиналом Меррі дель Валь. Після „Schlesische Ztg.“ буде також цїлком певно обговорена і справа утвореня папскої нунциатури в Берлинї.

Палата послів Сполучених держав відкинула 170 голосами против 79 внесене кн. Гобсона, котрий домагав ся після бажання президента Рузвельта будови 4 нових военних панцирників замість, двох як жадала комісия маринарки. Вислїд голосованя принято оплесками. Відкинене наступило на внесене предсїдателя комісиї кредитів, котрий вказав на велике збільшене призволених кредитів і заявив, що Америка видає на военні уоруженя більше, як який небудь инший край.

І так в послїдних днях сенат Сполучених Держав ухвалив: 4 міліонів долярів на стацию для фльоти, яка зараз має бути устроєна на Гавайских островах, 20 міл. долярів на укріплене калїфорнїйского побережа і 10 міліонів долярів на дальшу будову военної пристани в Манїлї на Филипинах. Тиждень перед тим ухвалено 60 міліонів на нові панцирники і підводні судна, а крім того богато дрібнїйших видатків на поправу войскового санїтарного корпусу, на бездротовий телєґраф, закупно припасів вугля ітд. Отже в місяци марті ухвалено

там около 125 міліонів долярів на надзвичайні видатки воєнні. Тимчасом і Японці дальше зброять ся і повело ся їм навязати з південно-американьскими державами приязні взаємини, а іменно заключили они договори з Бразилією, Перу і Чілї, на основі котрих там будуть мати свобідний вступ японьскі переселенці.

Для Сербії настають дуже бурливі часи. Король Петро не зумів визволити ся з під могутного впливу Пасича і не пішов за радою провідника молодих радикалів Стояновича, котрий для запоруки свобідних виборів домагав ся утвореня коаліцийного міністерства з представників старих радикалів з молодими. Рішив ся отже задержати старих радикалів, а властиво міністра-президента Пасича. Тим способом все огірчене в Сербії звернене против короля, котрого навіть у виборчій відозві, яку мають опозицийники видати до народу, представити мають виновником сучасного положеня. Пасич, котрий обновляє своє міністерство, сподіває ся з виборів вийти побідно.

Побут Чорногорского князя в Петербурзі, про котрий ми доносили, має метою придбати поміч Росії для чорногорских фінансових і зелізничих змагань. Чорногора бажає, щоби дунайско-адрийска зелізниця, на яку має Туреччина дати дозвіл Сербії, не кінчила ся в Джовані ді Медуа, але була посунена аж до пристани Антиварі. Сердечний тоаст, яким цар повитав свого гостя в Царскім Селї, можна уважати успіхом Чорногорского князя, а заразом намаганєм Росії, щоби на Балкані знов здобути собі давний вплив.

Новинки.

Львів, дня 17-го цьвітня 1908.

— **Краєва Рада шкільна** іменувала учителями в нар. школах: о. Василя Гургулу (катех.) в 6-кл. муж. шк. в Галичи, кс. Йос. Клюза (кат.) в вид. шк. ім. Пірамовича в Коломиї, Мих. Воротилова (упр.) в 5 кл. шк. муж. в Косові, Волод. Дзїдовского (упр.), Вол. Котовича, Вікт. Кратохвилю і Фр. Зізенича в 4-кл. муж. шк. ім. Чацкого в Стрию, Альф. Городиского, Івана Чабана і Арт. Курцбавера учит. 4-кл. шк. муж. ім. Длуґоша в Стрию, Кар. Гайдера в 4 кл. шк. муж. в Самборі, Йос. Писовича в 4-кл. шк. муж. в Хирові, Ант. Плія в 3-кл. шк. в Ладичиві, Мар. Менсовичівну в 2-кл. шк. в Красній, Мих. Дідуха в 2-кл. шк. в Шешорах, Людв. Вернерову в Димитрові, Йос. Пафівну в Тершові, Мар. Зеґлєра в Морозовичах і Людв. Зельмановича в Дорофіївці.

— **Дрібні вісти.** Збори в справі театральній скликані на минувший понеділок не відбули ся задля звістної події, яка стала ся у Львові. Нарада відбуде ся мабуть аж 4 мая. — Стражник акцизовий Людвик Балаєвич загубив на ул. Академічній 8 сьвідоцтв низшої ґімназиї, метрику і сьвідоцтво моральности; Ляйб Шмельцер загубив полярес з 60 К, а Катерина Ріс згубила 12 К завинені в шматинку. — Вільгельмови Пфайферови вкрадено з помешканя книжочку каси ощадности ч. 177.145 на 450 К. — В Ринку придержано на крадежи якогось Соболевского, котрий вкрав годинник Олексї Федишиному. — В монастири Сасварош на Угорщині сказив ся монастирский пес і покусав 11 монахів. Всіх відослано до інститута Пастера в Будапешті. — 80 селян Черемісів з яканьского повіта в Росиї, що були доси православними християнами подали — як тепер доносять з Петербурга — просьбу до ґубернатора у Вятці, щоби їм вільно було вернути назад до поганьскої віри. Із сего видко найлїпше, як російске православіє може ширити віру христову. — Якийсь ученик їдучи ул. Голубячою на ровері переїхав 6-літного хлопця Яськевича і зранив его в чоло. Недавний поліцийний заказ скорої їзди на роверах не поміг нічого.

— **Самоубийство швачки.** В домі при ул. Підзамче ч. 9 відобрала собі вчера вечером житє Казимира Вінчура, швачка літ 30. Самоубийниця мешкала у своєї матери, котра займала ся пранєм біля. В послїдних часах так була підупала на здоровлю, що мусїла якийсь час перебути в шпитали, а вийшовши з него мимо того, що була ослаблена працювала днями й ночами на удержанє. Се мабуть і спонукало єї відобрати собі житє. Вчера коли матір виходила до маґлю, попросила она, щоби єї замкнула на ключ в помешканю. Небавком матір вернула і війшовши до помешканя застала доньку висячу на гаку побіч кухні. Завізвана поготівля ратункова не могла вже самоубийниці привести до житя.

— **Запомоги для церков.** Дня 2 цьвітня 1908 відбуло ся засїданє виділу тов—а сьв. Ап. Петра в Перемишли, на котрім розділено беззворотні запомоги в сумі 3.700 К, отсим церквам: в Балигороді, Довгомостисках і Волостковi по 500 кор., в Баличах і Павлокомі по 600 К; в Болестратичах 700 К, в Плешевичах ад Биків і Тиневичах коло Порохника по 150 К. — Виділ придїлив церкві в Болестратичах більшу запомогу для того, бо се одинока парохія, в котрій много селян вступило в члени тов—а. При тій нагоді товариство відкликує ся до ПТ. Інтеліґенциї так духовної як і сьвітскої і просить, щоби через громадне вписуванє в члени товариства через обильне присиланє жертв дала доказ, що дбає про славу Бога та добро руского народу. За виділ тов—а сьв. Ап. Петра в Перемишли: О. Мриц предсїдатель, о. Василькевич секретар.

— **Скок з другого поверха.** Вчера около 9 год. вечером скочив з ґанку другого поверха дому ч. 2 при площи Стрілецкій зарібник Йосько Зальцман, літ около 20 і забив ся на місци. Тїло відставлено до інститута судової медицини. Причиною самоубийства були лихі відносини родинні. Самоубийник і его молодший брат були з фаху кельнерами, жили честно і помагали матери. Батько самоубийника, налоговий піяк, прийшов вчера пяний домів і почав бити посудину та нищити запаси приготовлені на сьвята і сварити ся з жінкою. То так роздразнило сина, що він вибіг на другий поверх і звідтам кинув ся на землю. Коли брат его вернув домів і застав на подвірю трупа, хотів також скочити з другого поверха, але льокатори не допустили до того.

† **Померли:** Іван Пискорович Літиньский, парох Чукви і Угерець заплатиньских, самбірского деканата, відзначений крилошаньскими ознаками, упокоїв ся дня 14 с. м. в 48 р. житя а 25 сьвященства. — О. Франц Несьвятовский, сьвященик латиньского обряду і емеритований професор ґімназияльний, помер в Яслї в 78 р. житя. — Володислав Томашевский, старший ґеометр евіденцийний в Бродах, помер дня 16 с. м. у Львові в 55 р. житя.

Телеґрами.

Відень 17 цьвітня. „Wiener Ztg.“ оголошує основні постанови що до уділюваня стипендий на подорожі професорам шкіл торговельних, академії експортової, музея торговельного і стипендий заграничних для абсольвентів тих заведень. Стипендиї ті утворило міністерство торговлї.

Прага 17 цьвітня. На Велтаві два сплави повні дерева вдарили в себе з такою силою, що розбили ся. На сплавах було пять осіб і всї впали у воду. Дві з них утопили ся а три зиратовано.

Петербург 17 цьвітня. Кн. Николай Чорногорский від'їхав вчера на Берлин до Парижа.

Петербург 17 цьвітня. „Реч“ доносить, що додаткові переговори що до жаданої Японією зміни росийско-японьскої угоди в справі риболовлї на жаданє Столипіна остаточно зірвано. Знатоки вже від'їхали.

Петербург 17 цьвітня. „Бірж. Ведом.“ доносять, що на приказ царя знаних з портартурского процесу ґенералів Фока, Сміриов, і Райса відправлено зі взгляду на їх родинні відносини, з пенсиєю.

Москва 17 цьвітня. В Кремли відбуло ся вчера в місци, в котрім згинув вел. кн. Сергій Александрович, торжественне відкритє памятника его в присутности вдовиці вел. княг. Єлисавети Теодорівни, вел. кн. Володимира Александровича, вел. кн. геского і его жени та инших достойників.

Токіо 17 цьвітня. З Сеуля доносять, що в полудневo західній части краю рушають ся революціоністи. Двох міністрів подало ся до димисії. Рух антияпаньский росте. Відділи войска скріплено.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·35**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·56, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, **3·45***, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·4[illegible], **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·22, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·20*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий.**

Ц. к. уприв, галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Терпополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).